

## 1. Directeur met ochtendhumeur

Dinsdag is de allervreselijksteverschrikkelijkste dag van de week, bedenkt Jurre. Met tegenzin gooit hij zijn groengrijze dekbed van zich af.

Tjuu, tjuu ... Buiten fluit een merel.

'Ja, ja, jíj hebt makkelijk praten', bromt Jurre.

'Jíj hebt geen typeles.'

Hij sleept zijn bureaustoel naar het midden van de zolderkamer en kiept het dakraam open. Dan springt hij op de stoel, hijst zich omhoog en kijkt naar buiten.

De buurt is van boven net een puzzel van allerlei vlakjes die in elkaar geschoven zijn: tuintjes, schuurtjes, zandbakken en een enkele trampoline.

Zal Jasmijn al wakker zijn? Waarschijnlijk niet, want haar rode rolgordijn is nog helemaal dicht. Straks komt ze hem ophalen en dan moeten ze naar school. En dan, na schooltijd, dan begint het. STOP! Nog even niet aan denken.

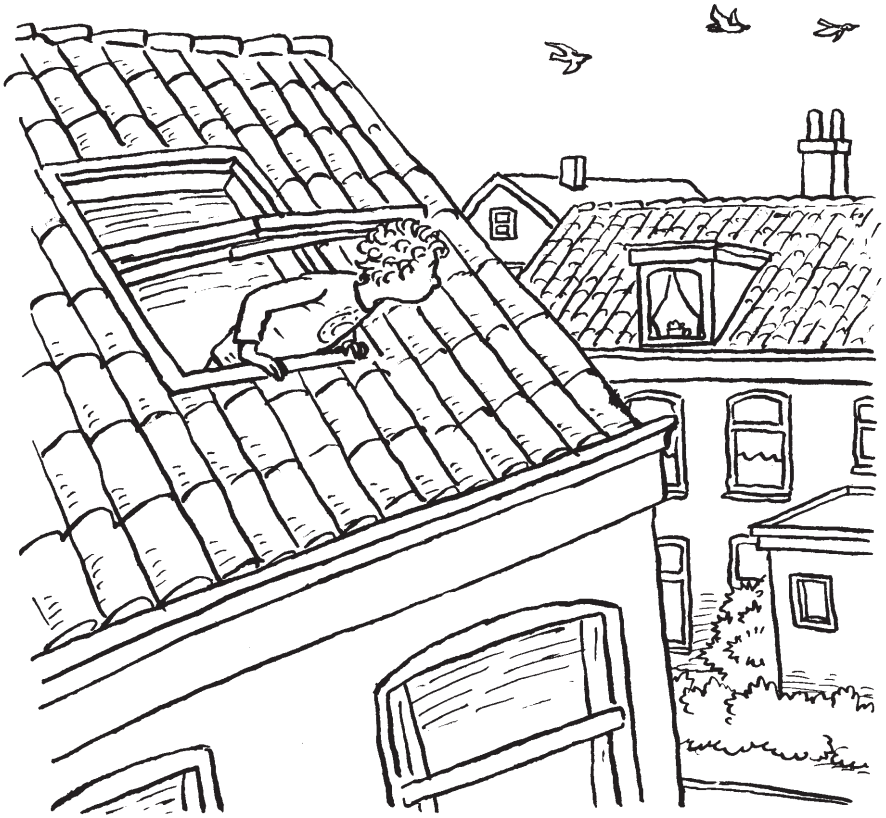
Jurre ademt de ochtendlucht diep in.

In de verte schettert een olifant. Is dat Djindie? Vorige week heeft ze een jong gehad, dat stond in de krant. Het liefst was Jurre toen meteen gaan kijken, maar nee, zijn ouders vonden dat niet nodig.

'Als je voor ieder nieuwgeboren beest naar de dierentuin wilt, kun je wel aan de gang blijven', meende zijn vader.

'En de kaartjes zijn niet goedkoop', zei zijn moeder erachteraan. Jurre weet dat ze gelijk heeft, maar ondertussen is het best wel





belachelijk dat je bijna in de achtertuin van de dierentuin woont en er nooit komt.

Tjuu ... tjuu ... De merel is op het dak van hun schuurtje gaan zitten. 'Ja, ja', zegt Jurre. 'Jij kunt lekker gaan wanneer je wilt. Gratis en voor niks. Bofkont.'

'Júr-re!' Twee handen grijpen zijn enkels.

Jurre schrikt. Zijn hoofd schiet uit tegen het hardhouten kozijn. 'Au!'

'Doe dan ook niet zo gevaarlijk', moppert zijn moeder. 'Hoe vaak heb ik je al gezegd dat je niet uit dat raam moet hangen?'

Jurre laat zich zakken. Voorzichtig wrijft hij over zijn achterhoofd. Loopt-ie straks rond met een bult als een ei. Bah, hier wordt zijn humeur niet beter van.

‘Heb jij je typewerk af?’ vraagt Jurre, als hij om half negen samen met zijn schuinachterbuurmeisje naar school loopt.

Jasmijn knikt.

Natuurlijk, denkt Jurre, Jasmijn heeft altijd alles af.

‘En jij?’

‘Bijna’, liegt hij. De waarheid is dat hij nog een halve bladzijde moet. ‘Weet je? Ik háát typen.’

Jasmijn grinnikt. ‘Weet ik. Maar ’t is wel handig als je ’t kunt.’

‘Onzin’, vindt Jurre. ‘Ik typ gewoon op mijn eigen manier.’

‘Maar dat gaat niet snel.’

‘O nee? Dat zeg jij.’

Jasmijn maakt een huppelpasje. ‘Jep, dat zeg ik. En ik wil toevallig wel mijn diploma halen. Het is gewoon handig voor als je op kantoor zit of zo.’

‘Op kantoor?’ roept Jurre. ‘Ik ga later echt niet de hele dag op een kantoor zitten hoor, ik ben niet getikt. Ik word liever ...’

Hij schopt een steentje voor zich uit.

‘Liever wat?’

‘Directeur.’

‘Directeur?’ vraagt Jasmijn verbaasd. ‘Maar dan zit je juist op kantoor.’

‘Niet waar.’

‘Wel waar.’

‘Nietes!’

Jasmijn stopt. ‘Volgens mij ben jij met je verkeerde been uit bed gestapt.’

‘Hoezo?’

‘Je hebt last van ochtendhumeur.’ Ineens begint ze te lachen.

‘Een directeur met ochtendhumeur. Ha!’

‘Doe normaal’, bromt Jurre.

‘Doe jij normaal. Je weet er niks van. De directeur bij mijn vader op het werk ...’

Jurre laat haar niet uitpraten. ‘Ja, ja, stop maar. Ik weet al wat je wilt zeggen.’ Hij schopt nog een paar steentjes weg. ‘Oké, misschien word ik wel geen directeur. Maar ik word wel de baas!’

Om drie uur begint de typeles. Iedereen die eraan meedoet blijft op school, de anderen mogen naar huis. Dat is nog het ergste, denkt Jurre. Kijken hoe iedereen lekker weggaat en dan zelf achter een computer kruipen.

Nou ja, een computer op zich is niet erg, maar wel de letters die je erin moet typen. Saaie, droge, domme letters. Zelfs als ze vastzitten in een woord, raken ze los en beginnen ze te dansen. Stokjes en bolletjes, stipjes en streepjes, alles zweeft dan door elkaar. Jurre haat letters.

Lezen is ook een ramp. Juf Jansen, zijn juf van groep zeven, oefent vaak met hem, maar het helpt niet. De vorige leestoets was wéér onvoldoende. Nu denkt juf dat hij misschien toch dyslexie heeft. Dis-lek-sie. Stom woord, vindt Jurre. Het lijkt op mis, op lek en op ziek. Je kunt je iets beters voorstellen.

‘Heb je opdracht vijf ook gemaakt?’

Geschrokken kijkt Jurre over zijn schouder. Heeft juf Helma het tegen hem? Nee, gelukkig niet. Ze staat bij Mart. Mart, de grootste opschepper van de klas.

‘Ik moest gisteren met m’n vader mee’, zegt hij. ‘Naar de autobeurs. Mijn vader is op zoek naar een echte ...’

‘En jij ... moest mee?’ Jurre hoort hoe juf Helma de klemtoon stevig op de oe zet.

‘Nou, uh ... eigenlijk wel.’

Maar juf Helma is niet voor één gat te vangen. ‘Je had het toch ook eerder kunnen doen?’

‘Uh ... nou, toen hadden we heel veel huiswerk en ...’

Juf Helma loopt door. ‘Wel goed blijven oefenen, jongens.’

Jurre kijkt strak naar zijn scherm. Hij hoort hoe juf Helma dichterbij komt.

Precies achter hem staat ze stil. Jurre krijgt het warm. De haartjes prikken in zijn nek. P spatie P spatie P ... dat is simpel. Maar daarna komen de woorden. Poes pook post prik ...

‘Probeer het tempo erin te houden, Jurre.’

Jurre voelt vonkjes in zijn lijf. Pluis pluk poort ... Hij typt zo snel hij kan. Ondertussen voelt hij dat juf Helma naar hem blijft kijken. Pff ...

Eindelijk loopt ze weer verder. Gelukkig, denkt Jurre, ze heeft niet gezien dat hij zijn huiswerk niet afhad. Stom huiswerk. Driftig typt hij door. Zijn vingers slaan de letters, een oplawaai kunnen ze krijgen, één voor één!

P p p. Bah. De p van prutswerk!

Ineens krijgt Jurre zin om zijn eigen woorden te typen. Weet je wat? Dieren met de p. Panda, paard, pad, pin... hoe schrijf je pinguïn? Rare naam eigenlijk, pinguïn. Pony, papegaai ... Zijn er nog meer? Ja! Pantoffeldiertje. En politiehond. En p...

‘Wat doe jij nou weer!’ Jasmijn buigt naar hem toe en kijkt op zijn scherm.

‘Uh ... ik? Typen natuurlijk. Ik typ de p van Plasmijn.’

Jasmijn geeft hem een duw. Jurre kan zich nog maar net aan de rand van zijn kruk vastgrijpen.

‘Jongens ... even serieus, hè?’ waarschuwt juf Helma.

‘Ben geen jongen’, fluistert Jasmijn.

‘Nee’, fluistert Jurre terug. ‘Je bent een pleisje.’

’s Avonds, net na het eten, gaat de telefoon. Jurre, die het dichtst bij het telefoonkastje zit, wil opnemen.

‘Laat maar gaan’, zegt zijn vader, die zich verstopt heeft achter de krant.

‘Pak maar op’, zegt zijn moeder.

Besluiteloos kijkt Jurre van de een naar de ander. Is het nu ja of nee?

Dan gaat moeder zelf al. ‘Met Dorien Klaver ... Hoi Jasmijn ... Ja hoor, Jurre is er wel. Ik zal hem even geven’, zegt ze, terwijl ze naar hem toe komt lopen.

Nieuwsgierig houdt Jurre het toestel tegen zijn oor. ‘Ja, met mij ...’

‘Hé Jur! Hoor eens? Ik heb een verrassing en het begint met de p.’

Jurre krabt langs zijn oor. ‘De p?’

‘Ja, je weet wel, de p van Purre.’

‘Hm’, kucht Jurre. ‘Uh ... een verrassing met de p. Geen idee.’

‘Raden!’

‘Een pony?’

‘Ja da-ag, denk je dat ik die zomaar krijg?’

‘Uh ... ik weet het echt niet. Zeg nou maar.’

‘Een prijs!’

‘Een prijs?’

‘Ja! Ik heb een prijs, nou ja, ik bedoel eigenlijk mijn tante, je weet wel, Isabel, zij heeft een prijs gewonnen met een puzzel, en weet je wat die prijs is?’

‘Nou?’

‘Kaartjes voor de dierentuin!’

‘O. Gaaf. Maar ... daar hebben wij toch niks aan?’

‘Kaartjesss zei ik toch? Ze heeft er vier!’

‘O?’

‘En nu vroeg ze aan mij of ik mee ging en ik vroeg of jij ook mee mocht en dat mocht, want zij neemt zelf ook een vriendin mee, dus ...’

‘Dus?’

‘Wij gaan naar de zoo!’

Eindelijk dringt het goede nieuws tot Jurre door. Hij gaat naar de dierentuin. Gratis en voor niks. Met Jasmijn!

‘Yes!’

Als de verbinding verbroken is, springt Jurre op de bank. ‘k Ga naar de zoo!’

Verbaasd laat vader de krant zakken. ‘Nou, als je je daar ook zo gedraagt, maak je die beesten nog wilder dan ze al zijn!’

Jurre lacht. ‘Hoe wilder, hoe beter!’



## 2. Gezocht: DIERecteur

Jasmijn zit achter in de auto. Jurre ploft naast haar neer.



‘Hoi’, groet Isabel.

‘Hoi’, groet Jurre terug. Hij heeft haar wel eens gezien bij Jasmijn thuis. Het is haar tante, maar als iemand zou zeggen dat het haar zus was, zou je het ook geloven.

Naast Isabel zit iemand met lang bruin haar en een zonnebril op. Ze draait zich om en steekt haar hand uit. ‘Ik ben Maartje. En jij?’

‘Jurre’, zegt Jurre, terwijl hij even zijn adem inhoudt. Bah, wat een parfumlucht.

‘Jurre? Leuke naam, zeg.’

Nou ja, in ieder geval beter dan Maartje, denkt Jurre. Maartje-staartje.

Isabel kijkt hen aan, door het spiegeltje boven haar hoofd.

‘Zijn jullie er klaar voor?’

‘Jep’, zegt Jasmijn.

‘Mooi’, zegt Isabel. ‘Daar gaan we dan.’

Ze trekt haar stoel een eindje naar voren en geeft gas.

De rit duurt maar een paar minuten. ‘We hadden net zo goed kunnen lopen’, vindt Jurre.

‘Had gekund’, zegt Isabel. ‘Maar parkeren is hier gratis.’

‘En lopen is niet mijn hobby’, vindt Maartje.



‘Hoe ga je dan door de dierentuin?’ vraagt Jurre. ‘Met een vliegtuig?’

Isabel lacht. ‘Zou grappig zijn. Nou ja, als we het zat zijn, gaan we gewoon koffiedrinken. Of niet, Maar?’

Echt iets voor tantes, denkt Jurre. Koffiedrinken in een dierentuin.

‘Oké’, zegt Isabel, als ze uitgestapt zijn. ‘Jullie moeten bij mij in de buurt blijven, want ik heb de toegangsbewijzen.’

Braaf loopt Jurre achter haar aan. Jasmijn loopt naast hem.

Gelukkig staat er nog geen rij voor de kassa.

‘Waar gaan we het eerst naar toe?’ vraagt Jasmijn, als ze door het draaihekje zijn.

Isabel vouwt de plattegrond open die ze gekregen heeft.

‘Eens kijken ... als je deze route volgt, zie je alle dieren.’ Haar vinger volgt een groene lijn op de kaart. ‘Zullen we dan maar gewoon hier beginnen? Bij de ...’ Ze wijst naar een plaatje van een aapachtig dier met een lange zwartgeringde staart.

‘Ringstaartmaki’s’, zegt Jurre. ‘Die staan ook in een van mijn dierenboeken.’

‘Oké,’ zegt Isabel, ‘die beesten dus.’

Na de ringstaartmaki’s komen ze langs de kangoeroes en de pinguïns, die net gevoerd worden.

‘Zielig dat ze zoveel vis moeten eten’, vindt Jasmijn.

Jurre lacht. Hij weet dat Jasmijn griezelt van alles wat ook maar een beetje op vis lijkt.

‘Als het nou vissticks waren ...’

‘Die hebben we hier niet’, zegt de verzorger. ‘Nou ja, alleen in het restaurant.’

‘Mm, het restaurant ...’ zegt Maartje. ‘Is het geen goed idee om een kop koffie te drinken?’



‘Nu al?’ vraagt Jurre. ‘We zijn er nog maar net.’

Isabel kijkt op haar horloge. ‘Het is toch al bijna elf uur. Ik snak naar koffie, eerlijk gezegd. Maar misschien kunnen jullie gewoon nog even doorlopen?’

Jurre knikt. Hij ziet dat Jasmijn hetzelfde doet.

Isabel vouwt de plattegrond weer in elkaar. ‘Oké. Laten we afspreken: om halftwaalf bij de olifanten.’ En terwijl Jurre en Jasmijn rechtdoor lopen, slaan Isabel en Maartje een zijpad in.

‘Hé, moet je dit zien!’ Jasmijn wijst naar een grote poster op het informatiebord.

Jurre kijkt. Hij herkent de woorden niet meteen. ‘Ge... zocht: DIER... DIERect...’

‘Ze zoeken een DIERecteur!’ roept Jasmijn.

Jurre knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Een directeur?’

‘Yes!’ Jasmijn springt bijna op zijn tenen. ‘Jij wou toch directeur worden?’ Jurre doet een stap achteruit.

‘Ja maar ...’ aarzelt hij. ‘Klopt dat wel? Dat schrijf je toch niet zo?’ Jasmijn gaat vlak voor de poster staan. Ze wijst naar de vier grote letters. ‘Kijk, hier staat DIER. Dus dat betekent dat je dan de directeur bent van de dieren. Slim bedacht.’

‘Wow’, mompelt Jurre. ‘Dat klinkt niet gek!’

Jasmijn leest ook de zin onderaan de poster: ‘Voor meer informatie: ga naar onze website [www.zoopark.nl](http://www.zoopark.nl) of vraag ernaar bij de zooshop.’

‘De zooshop’, herhaalt Jurre. ‘Die was bij de ingang. Kom mee!’

‘Nu?’ vraagt Jasmijn. Ze kijkt op haar horloge. ‘Maar we moeten wel om halftwaalf ...’

‘Alleen even iets vragen’, zegt Jurre. ‘Zo klaar! Kom!’

‘DIERecteur?’ vraagt het meisje achter de kassa. ‘Geen idee.’  
Ze schuift met haar ring heen en weer. Paarse nagellak, ziet Jurre, knalpaars.

‘Emma ... weet jij daar iets van?’

Een meisje met een blonde paardenstaart komt naar hen toe.

‘Ze willen iets weten over de DIERecteur. Hoe dat werkt en zo.’

Emma trekt een diepe rimpel in haar voorhoofd. ‘Ja-a? We hadden een folder. Toch?’

Ze verdwijnt achter een lange toonbank en Jurre hoort hoe ze een lade opentrekt. En nog een en nog een.

Met lege handen komt ze even later bij hen staan. ‘Ik geloof dat ze op zijn. Maar je kunt nog wel op de website kijken. Daar staat precies wat je doen moet. Volgens mij moet je een sollicitatiebrief schrijven.’

‘Oké’, zegt Jasmijn. ‘Dan weten we genoeg. Bedankt!’

‘Een sollicitatiebrief’, zegt Jurre, als ze weer buiten staan. ‘Pff, dat is niet niks.’

Jasmijn knikt. ‘Maar wie wou er ook weer zo graag directeur worden? Ik zou zeggen: grijp je kans!’

‘En jij?’ vraagt Jurre. ‘Schrijf jij dan ook?’

‘Tuurlijk’, zegt Jasmijn. ‘Kan ik vast oefenen voor later.’

Jurre denkt na. Zo’n sollicitatiebrief is best ingewikkeld. Als hij aan zijn laatste dicteecijfer denkt ... Ineens krijgt hij een idee.

‘Zeg Jas, kunnen we niet sámen zo’n brief schrijven?’

‘Mij best, hoor’, zegt Jasmijn. Jurre steekt zijn duim omhoog.

‘Afgesproken.’ Hij voelt zich opeens een stuk lichter.

‘Hè, hè’ zegt Isabel. ‘Ein-de-lijk. We wachten al een halfuur.’

Met haar vriendin zit ze op een bankje tegenover het olifantenverblijf.

‘Zeg dat wel’, vindt Maartje, ‘we hadden bijna een oproep gedaan.’

‘Een oproep?’ vraagt Jurre.

Maartje knikt. ‘Zo van: “Willen Jurre en Jasmijn naar de ingang komen? Ik herhaal: willen Jurre en Jasmijn naar de ingang komen? Hun tante is op zoek naar hen.”’

Jasmijn snuift. ‘Ja hoor. We zijn geen báby’s meer!’

‘Nee’, doet Jurre er nog een schepje bovenop, ‘we zijn bijna directeur.’

Isabel proest.

‘Serieus!’ zegt Jasmijn verontwaardigd. ‘Daarom zijn we ook een beetje te laat.’

‘Een béétje?’ Isabel fronst haar wenkbrauwen. ‘Je bedoelt een halfuur!’

‘Twintig minuten’, verbetert Jurre.

‘We moesten even wat informatie hebben over een sollicitatie’, zegt Jasmijn.

Jurre knikt. ‘Ze zoeken een baas hier, voor de dieren.’

‘Jullie zijn gek’, zegt Isabel.

‘Klopt’, zegt Jasmijn. ‘Dat zit in onze familie.’

‘Tut, tut, hoor háár. Zeg, wou jij nog een keer mee naar de dierentuin?’

‘Als we directeur zijn, kunnen we elke dag’, zegt Jasmijn.

Maartje kijkt hen aan. ‘Elke dag? Een keer is leuk, maar om nu iedere dag in zo’n lucht te zitten ...’ Ze haalt haar neus op.

‘Snuif maar goed op’, zegt Jurre. ‘Dan is het zó weg.’

Isabel staat op. ‘Met jullie valt niet te praten. Kom, we gaan verder, anders komen we er nooit doorheen.’

‘Nee, wacht ...’ Jurre loopt naar het hek waarachter de olifanten lopen. Waar is Djindie? O daar! Met twee andere olifanten staat

ze in de schaduw van een grote boom. Jurre buigt voorover. ‘Kijk uit!’ waarschuwt Jasmijn. ‘Hier zit schokdraad!’

‘Weet ik’, mompelt Jurre. Zijn ogen zoeken. Ineens ziet hij haar.

‘Jas... kijk daar! Het jonge olifantje!’

Jasmijn buigt ook, zo ver ze kan. ‘Waar?’

‘Daar! Tussen de poten van haar moeder.’

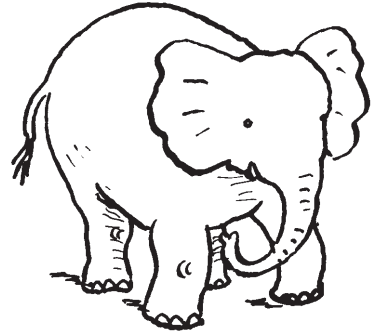
Nu ziet Jasmijn het ook. ‘Ach, wat een schatje.

Moet je dat slurfje zien. Ik wou dat ik hem mee mocht nemen.’

‘Welja,’ zegt Isabel, ‘in mijn auto zeker.’

Jurre lacht. Hij ziet het al helemaal voor zich.

Is die parfumlucht meteen verdwenen!



‘Ik heb het wel gezien, eerlijk gezegd’, zegt Isabel om vier uur.

‘Jullie?’

‘Ik ook’, zegt Maartje.

Jurre aarzelt. Hij zou best nog langer willen blijven. De dieren-  
tuin sluit pas over een uur. Maar dan denkt hij aan wat Jasmijn  
eerder vandaag zei. Als ze DIERecteur zijn, kunnen ze iedere  
dag hier komen. ‘Wij willen ook naar huis’, zegt hij. ‘Tijd om  
aan de slag te gaan met onze sollicitatie.’

Jasmijn knikt. ‘Inderdaad.’

Isabel glimlacht. ‘Ik wens jullie véél succes!’

Het klinkt alsof ze denkt dat het hun nooit gaat lukken, vindt  
Jurre. Nou, ze zal nog raar opkijken!